

Publicerad 2017-05-22 17:11 av Kim

Vind gunga mig!

katastrofen närmar sig

hjärnans bredband

går nästan på

rena tomgången

energin borttappad

eller uttömd

skålen likaså

där gnistan

tidigare låg

Kampen påstår

nästan ständigt

tills man är

helt tom

Som tur är

ser jag utanför

mitt fönster

att vinden alltjämt

bär grenarna på

träd och buskar

omhuldar dem

med kärlek

och jag tänker

HUR var det

sådant kändes

som var en

kär lek

ska vi någonsin

hitta hem till

vår alldeles

egen kattkorg

Texten är utskriven från [Poeter.se](https://poeter.se)

Författaren Kim med [Poeter.se](https://poeter.se) id #18924 innehar upphovsrätten